

til at bære sig selv forsvinder; i samme Forhold som Moderlandet, Statskassen maa bære Byrden, som det rettelig kunde tilkomme Kolonien selv at udrede, i samme Forhold maa ogsaa Kolonialraadets Myndighed forsvinde. Naar det ærede Medlem gav Anvisning paa et Skatteobjekt, som med nogen Nytte vilde kunne exploiteres, nemlig en Romskat, skal jeg dog tillade mig at bemærke, at, hvor fornuftig end en saadan Skatteanvisning i og for sig kunde være, turde det dog være tvivlsomt, om det i dette Dieblis, kun 1½ Aar efter, at denne Befolkning har rejst sig til Nord og Søndring, vilde være fornuftigt at lægge en ny Skat paa en Artikel, som den utvivlsomt sætter særdeles stor Pris paa; om vi herhjemme end betragte den som en Nydelses-, en Luxusgjenstand, tvivler jeg ikke om, at Arbejderbefolkningen derude betragter den som en Nødvendigheds-gjenstand. Dertil kommer, at til Syvende og sidst vilde det dog blive Dens Producenter, der komme til at bære Skatten, og er det saa, vil man jo lige saa godt kunne ramme Arbejdsgiverne paa en anden Maade. Jeg tror imidlertid, at man gennem de gjentagne og lange Forhandlinger her i Salen om det vestindiske Spørgsmaal dog er naaet frem til en Erkendelse af, at Skatte-eenen paa St. Croix er saa ringe, at man ikke i Dieblisset kan vente hverken under den ene eller den anden Form at bringe noget væsentligere Skatteudbytte tilveie end det, der nu ydes. — Til den ærede Ordfører skal jeg bemærke, at det forekommer mig, det var bedst, om vi lode Spørgsmaalene Flemming og Wilson hvile, indtil vi fik en mere begrundet, jeg vil sige en fuldt begrundet, Dom om dem, og at jeg ikke kan Andet end være enig med det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Wille) i, at det ikke kan være nyttigt at vende tilbage til saadanne Spørgsmaal, som om Standretten har været for streng eller for mild, om man har standset dens Myndighed for tilbøjelig, eller om man har ladet den vedblive for længe. Jeg tror i Virkeligheden, at vi snarere vilde komme til et Resultat, naar vi ikke inddroge for meget af Fortiden under vore Betragtninger og Undersøgelser. Dermed skal jeg ogsaa lade Fortiden ligge. Hvad der derimod hører Fremtiden til, er Spørgsmaalet, om man kan betro Dens Bevogtning til en Nationalgarde, et Gensdarmekorps eller en indfødt Politistyrke; jeg tror, at dette Spørgsmaal i den Grad hører Fremtiden til, at det heller ikke nu vilde kunne drøftes med nogen Nytte; thi om det end skulde komme til at stille sig saa i Fremtiden, at Racejendstabet er forbi, at Grindringen om 1878 er udslettet osv., tror jeg, at man med temmelig Bestemthed kan sige, at, saaledes som Forholdene ere nu, vilde det være lige uforsvarligt at betro de Sorte at vogte de Hvide som at betro de hvide Indfødte at vogte de Sorte. Jeg tror, det eneste Forsvarlige vilde være, at vi betro det, at holde Fred mellem de

stridige Elementer derovre, til findige, danske Mænd. Jeg tror ikke, der ret vel kan være Spørgsmaal om for Tiden at bruge andre dertil. Hvad Fremtiden kan bringe, skal jeg ikke udtale mig om. — Jeg haaber, at jeg i alt Fald relativt har nogenlunde indfriet mit Løfte om at fatte mig kort. Jeg slutter med at anbefale Lovforlaget, saaledes som det foreligger, til Thinget, idet det i fuldeste Maal fyldestgjør det, som ogsaa Udvalget erkjender maa være Hovedopgaven, der skal løses, men at jeg ved Siden deraf erkjender, at den Indskrænkning i Virketid, som det andet Vndringsforslag foreslaar, kan væsentlig formelt ogsaa føre til Opnaaelsen af Formaålet saa at der ikke er Grund til at modsætte sig det. Imidlertid maatte jeg ønske, at der til dette Vndringsforslag, forsaavidt det bliver vedtaget, maatte blive spæret noget af det, som Flertallet i Udvalget har foreslaaet, nemlig dette, at man ikke styr at anvende Penge paa Undersøgelse om, hvad der endvidere kunde tjene til at fremme denne haardt trykkede, haardt prøvede Landsdels økonomiske Fremgang.

Ordføreren (Suel): Det er kjædeligt, naar man er saa nær ved at komme til de samme Anskuelser som dem, der bevæge sig i den høje Regjering, at man saa, uagtet man staar lige ved at mødes i Anskuelser, dog skal være saa langt borte fra en Overenskomst, som vi stensynlig ere. Den høitærede Finanzminister siger med Rette — og jeg siger det med ham — at det er Hovedopgaven, den første Opgave, at tilveiebringe No og Orden. Det gjør den høitærede Minister paa sin Maade og vi paa vor. Vi give begge ligemange Penge, ligemange Soldater, det er kun Formen, der er os imellem, nemlig om det skal gives gennem den danske Statskasse eller gennem Kolonialkassen. Paa 4 Aar kan den høitærede Minister gaa ind paa det, paa 2 Aar ikke, uagtet vi, der stille 2 Aar op, kun stille det op som en Overveiesperiode med det meget sandsynlige Resultat, at vi saa ville komme til et definitivt Resultat, hvormed den høitærede Minister og Staten vilde være langt bedre tjente end med det, der nu foreligger fra Regjeringens Side. Som sagt, det er beklageligt, og jeg beklager det i høi Grad, naar man er saa nær ved at komme overens, at man saa dog er saa langt fra hinanden. Om det andet Punkt gjælder det Samme. Den høitærede Minister er enig med os i, at det er nødvendigt, at der kommer til at foregaa en Undersøgelse, han er enig med os i, at der skal nedsættes en Kommission, men denne Kommission maa ikke være administrerende, men kun undersøgende. Nu forekommer det mig, at den høitærede Minister maa have faaet nok af Undersøgelseskommissioner. Den, der har været nedsat, har ganske vist givet et fortræffeligt Materiale i mange Retninger, men det Gnefte, han har kunnet